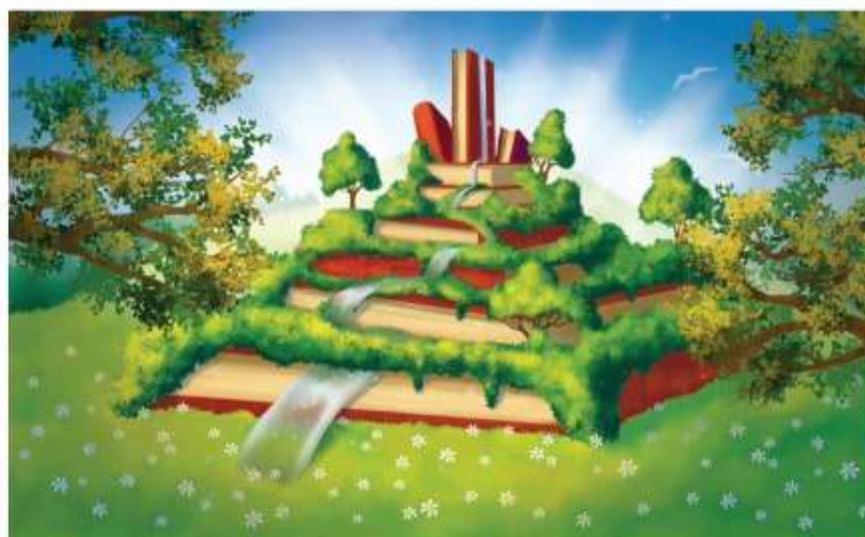

TARTALOM

A táncoló teáskanna	4
Jó éjt, kedves kis bogárka!	6
A hóvirág	11
A rút kiskacsa	13
A császár új ruhája	18
A kis hableány	26
Borsószem hercegisasszony	31
Holle anyó	36
Csizmás Kandúr	40
Az aranylúd.....	47
A szépség és a szörnyeteg	52
Aladdin és a csodalámpa	63
Szindbád, a tengerész	69
Hófehérke és a hét törpe.....	74
Pöttöm Panna	84
A brémai muzsikusk.....	94
Az élet vize	99
Piroska és a farkas	106

A táncoló teáskanna

Egyszer egy vándor rongyszedő csapdába esett borzot talált, és kiszabadította. A kis állat nagyon hálás volt megmentőjének, és azon gondolkodott, hogyan hálálhatná meg jótettét. Egyszer csak úgy döntött, egy szép teáskannává változik, és beleugrott a rongyszedő zsákjába. A kedves vándor nagyon meglepődött, amikor megtalálta a zsákjában a teáskannát. Nem értette, hogyan került hozzá, de úgy gondolta, biztosan sokat érhet. Ezért jólelkűen a papoknak ajándékozta, abban reménykedve, hogy azok imádkoznak érte. A papok jó szívvvel elfogadták a kedves ajándékot, a rongyszedő pedig továbbállt, mint aki jól végezte dolgát. Amikor aztán az egyik pap feltette a tűzre a teáskannát, hogy vizet forraljon benne, az kiabálni kezdett:

– Jaj, jaj, segítség, ez nagyon forró, vegyenek le innen!

– A teáskannába belebújt az ördög! – üvöltötte rémülten a pap.

Odafutott a többi szerzetes is, de akkor a teáskanna egy mukkot sem szólt. Mindenki azt gondolta, az első szerzetes csak képzelődött, de azért biztos, ami biztos, visszaadták az ajándékot a rongyszedőnek. Azon az éjszakán a rongyszedőt vékonyka hang szólította meg: a teáskanna szólt hozzá, de most már olyan feje, farka meg lába volt, mint egy rendes borznak.

– Vigyél ki a vásárba – mondta. – Ott majd táncolni fogok, és gazdaggá teszek.

Így is lett. Mindenki odaszaladt és fizetett, hogy láthassák, amint ez a furcsa szerzet, egy félig borz-, félig pedig teáskannaforma valami táncol. A rongyszedő meggazdagodott, és hamarosan olyan sok pénze gyűlt össze, hogy az már élete végéig elég lett volna mindenre. Elhatározta hát, nem gyarapítja tovább vagyonát, és a teáskannát – akinek olyan sok mindent köszönhetett – pihenni küldi. Ám, hogy ne jusson fösvény ember kezébe ez a drága jószág, ismét elvitte a papokhoz a templomba, és rájuk bízta, őrizzék ezentúl ők. Azóta ezer év is eltelt, s a teáskanna továbbra is ott élvezi az ablakokon át beáradó napsugarak melegét.

A hóvirág

Még tél honolt a tájon. A fagyos földet vékonyka hótakaró borította be. A föld alatt kicsi hagymájában békésen szunnyadt egy parányi hóvirág. Régóta bújt ott meg a sötétben. Addig-addig mozgolódott, amíg kicsi hagymácskájából lassan kitört. A föld egyre melegedett, és a hóréteg alatt egy apró ajtócska kinyílt. A kis hóvirág boldogan nyújtózkodott a ragyogó tavaszi napsütésben, apró levelei gyönyörűen zöldelltek a hófödte tájon. Kinyitotta virágszemeit, és arra lett figyelmes, hogy egyedül tündököl a tavaszi tájban, egyetlen barátja sincs a közelében. Ettől elszomorodott, és magányosan lehajtotta fejcskáját.

Éppen arra járt egy lágy szellő, és vidáman így szólt hozzá:

– Végre itt vagy! Hónapok óta járom az utam, és még egy virágot sem láttam. Üdvözöllek hát, kedves kis hírnök!

A szellő lágyan megcsiklandozta a kis hóvirágot, aki ettől csilingelően nevetni kezdett. Varázslatos hangja végigfutott a tájon, eljutott a legapróbb zegekbe és zugokba is. Örömteli kacagása lassacskán felébresztette a még szunnyadó virágokat. Kíváncsian dugták ki fejüket a primulák, az ibolyák, a harangvirágok és a gyöngyvirágok is.

Az összes virág hálás volt a tavasz hírnökének, hogy felébresztette őket hosszú téli álmukból. Mosolyogva nyújtózkodtak az éltető tavaszi napfény felé, színeikkel beragyogták, illatukkal betöltötték a tájat.

